

Книжата

Отъ книгата денемъ и нощемъ
не вдигай пламтящи очи,
наведенъ надъ нея до късно
съ любовь и упорство учи.

Тя всѣва въ душитъ надежда
и съ мъдрость сърдцата дари,
отъ нейнитѣ страници свѣтли
просвѣта и разумъ струи.

Тя бедния съ вѣра дарява,
неукия прави великъ,
на злитѣ ума просвѣщава
съ прекрасенъ и звученъ езикъ.

Тя слабитѣ учи да любимъ,
на просека — хлѣбъ да даримъ.
слѣпеца по пѣтя да водимъ
и въ пламъкъ свещенъ да горимъ.

Отъ книгата денемъ и нощемъ
не вдигай искрящи очи,
наведенъ надъ нея духа ти
ще стопли тя съ мощни лжчи.

Георги Хрусановъ

ДАЛИ МОГА ГО УЛУЧИ.

Тази вечеръ пристигна отъ село дѣдо. Той донесе кошници съ сливи, ябълки, грозде и др. есенни плодове. Файтонджията, който го докара отъ гарата, му искаше 50 лв. Дѣдо му не даваше повече отъ тридесетъ.

— Хайде, — отсѣче файтонджията, — дай 40 лв. Виждамъ, че и ти си сиромашъ като мене.

— Азъ не съмъ сиромашъ, — възрази дѣдо, и не искамъ да ме возишъ по бедность, а и на тебе давамъ 30 лв., не защото си беденъ, а защото си работилъ. Но работата ти не струва повече, затова ти и давамъ толкова. . . .

Когато се свърши вечерята и насѣдахме около радиото да слушаме новини, ние пакъ си спомнихме тоя разговоръ между дѣда и между файтонджията и отново се смѣхме.

Но сѣтихме се, че не сме прибрали велосипеда отъ двора и отидохме да го вземемъ.

Бѣше много тъмно, та следъ баля тръгнахъ и азъ. Когато баля слѣзе на двора, азъ останахъ на вратата. Помислихъ си, дали мога го улучи въ тая голѣма тъмнина. Безъ да се колебая много, извадихъ изъ джеба си една слива и я запратихъ по него.

Ношната тишина се процепа отъ силенъ и страшенъ викъ. Наотвориха се прозорци отъ съседнитѣ кжщи. Зачуха се гласове:

— Кой вика? Що се е случило?